

Sygn. akt I UK 213/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania S. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie jakie znaczenie należy przypisać pojęciu użytemu przez ustawodawcę w pkt 6 działu V wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – „prace malarskie konstrukcji na wysokości”, tj. czy pod pojęciem tym należy po pierwsze rozumieć prace malarskie wszelkich konstrukcji, np. struktur obiektu składających się z ustrojów konstrukcyjnych w tym budynków, czy jedynie należy je rozumieć jako prace malarskie konstrukcji metalowych, a po drugie czy pod pojęciem prac malarskich ustawodawca rozumiał jedynie stricte prace malarskie, czy zrównał je także z pracami tynkarskimi związanymi z przygotowaniem podłoża do wykonania prac malarskich, które również musiały być wykonane i były wykonywane w takich samych warunkach pod względem szkodliwości dla stanu psychofizycznego pracownika.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że przedmiotowa skarga kasacyjna w zakresie wykazania istnienia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania nie spełniła wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Sposób prezentacji występujących – w ocenie skarżącego - wątpliwości na tle wykładni obowiązujących przepisów sprowadza się do samego postawienia pytań, bez jakiegokolwiek próby generalnego i abstrakcyjnego nawiązania do treści tychże przepisów, przedstawienia problemów

związanych z dekodowaniem zawartych w nich norm prawnych i możliwych rozwiązań w tym zakresie. Argumentów za istnieniem wskazanych przesłanek przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego. Podnieść należy także, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego możliwe jest zakwalifikowanie pracy w szczególnych warunkach jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko w pełnych okresach czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Ponadto wskazać należy, że skarżący w spornym okresie w przeważającym zakresie wykonywał pracę tynkarza elewacji. Pracę o takim charakterze należy oddzielić i inaczej kwalifikować niż pracę malarza elewacji w aspekcie dokonywania ustaleń co do stałości, albowiem zarówno praca tynkarza jak i malarza elewacji budynków mieszkalnych wykonywana na wysokości nie jest pracą w warunkach szczególnych o której mowa w wykazie A dział V poz. 6. Są to prace wskazane w wykazie C, który obecnie nie obowiązuje przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Wskazać zatem należy, że twierdzenia skargi odnoszą się do ustaleń faktycznych a przedstawiony w uzasadnieniu skargi wywód wnioskodawcy w postaci błędnego zastosowania art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, sprowadza się do tego, że sądy meriti dokonały błędnej wykładni prawa materialnego. W istocie zmierza on do podważenia stanu faktycznego, a podnoszenie takiego zarzutu w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej jest nieskuteczne (por. wyroki: z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC z 1997 r. nr 6/7, poz. 79 i z dnia 18 marca 2004 r., III CK 456/02, niepubl.).

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.